



**РАЗГОВОР С ПОВОДОМ:** ИГОР АНТИЋ О ПРЕДСТОЈЕЋОЈ ИЗЛОЖБИ „ЛЕГЕНДЕ”, КОЈА ОБУХВАТА И СЛИКЕ ЊЕГОВОГ ОЦА МИРОСЛАВА АНТИЋА

# Речи које извиру из боје

Отварање изложбе „Легенде”, на којој се први пут уједињују уметничка дела прослављеног песника, сликара и режисера Мирослава Мике Антића и његовог сина визуелног уметника и академског вајара Игора Антића, најављено је за понедељак, 1. октобар, у 19 сати, у Великој галерији Дома Војске Србије у Београду. Дело Игора Антића урађено за ову прилику биће постављено до 13. октобра, док ће уметничке слике, чији је аутор Мирослав Антић, љубитељи уметности у Београду моћи да виде све до 27. октобра.

Иако се ради о сасвим различитим приступима уметности, постоји низ сродних елемената који повезују ову двојицу стваралаца. Најважнији је свакако употреба текста као естетског средства којим се подвлаче одређени пластични елементи, проширују могућности изражавања и дају нова значења делу. Текст за обојицу представља врсту легенде, то јест поднаслово уграђеног у само дело. Још једна „функција” тих легенди је да нас истовремено упуте на одређена значења и да нас од њих одврате, јер језик има ту двојаку способност да прецизира и да нас доводи у сумњу. Предстојећа изложба оца и сина био је повод за разговор са Игором Антићем:

– Готово све се зна о поезији Мике Антића. Непрестано помињање његовог имена и стваралаштва свих ових година створили су од њега легенду, али он је то био још за живота. Да се тако изразим, „многи су се заљубљивали у њему” и многи су у тој поезији умели да препознају оно што снажно описује њихова осећања. Можда чудно звучи, али ја сам то увек доживљавао као природну заслугу за огромне напоре које је улагао у свој рад. А тај даноноћни рад је видело мало нас – наводи Игор Антић.

Син прослављеног песника процењује да је Мика Антић био мајстор да изнијансира и изрази врло осетљиве мисли, како се то до тада није радило. Због тога је био препознат и признат као снажан и оригиналан стваралац, а његов слободни дух и отворен приступ људима помогли су да то стваралаштво брзо нађе пут до шире публике.

– Последњих година се доста писало и о његовим дугометражним филмовима, који су нај-



Мирослав Антић: *Кад су ме прошлог маја завејале пред Кикиндом ужасне беле межаве, 1985.*

пре имали велики успех, а потом били цензурирани. Та цензура га је још више подигла у очима многих. Ту и тамо су се појављивале његове изложбе слика, али те слике као да су биле потцењени део његовог рада, као да су биле у сенци његове поезије. Оне нису биле укључене ни у каква историјска збивања, нити је праћење трендова у ликовној уметности била амбиција мог оца, а опет су испале тако савремене – уочава са временске дистанце Микин син.

Сав тај уметнички рад је био део наше породичне свакодневнице, додаје за наш лист Игор Антић, напомињући да је он са очевим сликама одрастао, волео их, имао прилику да види како оне настају и чиме су инспирисане.

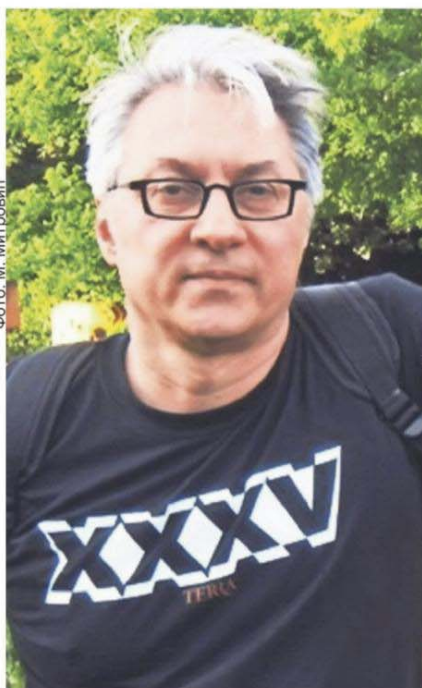


фото: М. Митровић

– Желео сам, такође, да се оне једном прикажу на начин адекватан моменту њиховог настанка, ни мање ни више него као продужетак песничке мисли. Јер, осим поетских назива дела, много пута поправљани и прецртани рукописи и белешке делују као цртежи, па су и служили као подлога за сликање. Тако речи извиру из боје и упућују нас на енигматична значења облика. Неки од тих рукописа видели су светло дана, али неки су само остали заробљени у дубини слика. Мени је управо та реч легенда и дала идеју за ову изложбу, али сам јој мало променио смисао. Најпре сам је ставио у множину, па се може помислити да претенциозно сматрам да смо обојица легенде, јер је изложба наша заједничка. Али, сам заправо извукао Микине заробљене речи на видело, преписао их на картоне и као легенде додао поред слика – открива Игор Антић.

На питање колико његово уметничко стваралаштво има додир са очевим достигнућима, Игор Антић додаје да је током свих ових година, колико је посвећен уметности, споменио разне узоре и изворе идеја, али ни једном уметнички рад оца Мике.

– Јер, многи су ме стално поредили с њим и било ми је незамисливо допуштати та поређења, пошто поезије нема у мом раду, а поетике вероватно јако мало. Требало је опет времена да се идеје повежу и да се нађу праве везе међу нашим изразима. Ова изложба је начин да се то уради – закључује Игор Антић. – Обојица у свом раду користимо текстове и речи су нам уписане у форме. Оне описују оно што није очевидно. У мом случају то је контекст места, неки његов скривени аспект који је везан за естетику али и за друштво. Наша изложба се одржава у Дому војске Србије, па мој рад испитује сличности и разлике између визуелне уметности и онога што се зове „уметност камуфлаже”. Тако су моје легенде заправо питања о контексту изложбе. Те легенде испуњавају читав изложбени простор и дају облик делу.

Милорад Митровић

## Обликовање идеја

Игор Антић живи ствара између Новог Сада и Париза, па је и изложба „Легенде” један од његових ангажмана под нашим уметничким сводовима. „Сваке године учествујем на неколико пројеката у Србији. Занима ме пре свега да мој рад овде тестирам у новим околностима, увек у другачијим контекстима. Јер, они својим јединственим карактером увек изнова обликују моје идеје и дају динамику мом раду”, појашњава Игор Антић.